

[Merete Bjørn Hanssen.]

sådan som det nu foreslås, at løse den ugifte fars problem ved at genindføre en adoptionsret for ham, selv om vi alle kan føle det urimeligt i dag, at end ikke denne nødudvej er farbar. Jeg tror, vi alle rundt i landet har mødt eksempler på, hvor fortvivlet den ugifte far føler sig, når det viser sig umuligt for ham på legal vis at påtage sig et forældresvar, som moderen ikke ønsker at bære. Det må være en opgave for os at løse dette nye problem, og det ser jeg altså helt overvejende som udtryk for en øget ansvarsfølelse hos den enkelte.

Men jeg mener, at løsningen må gå over forældremyndigheden. Mulighederne for at finde løsningen har vi jo i justitsministeriets ægteskabsudvalg, sådan som ministeren allerede har gjort opmærksom på. Vi har dér som opgave at belyse og stille forslag på dette område, og ordføreren for forslagsstillerne, fru Lene Bro, er ligesom jeg selv og den foregående ordfører deltager i dette udvalgsarbejde og er derfor bekendt med, at udvalgets arbejdsplan endnu ikke er så vidt fremskreden, at vi er kommet i gang med disse problemer, men det er altså noget, vi selv har et betydeligt medansvar for at fremskynde mest muligt.

Mit parti ønsker ikke mindst af hensyn til barnets tarv at sikre den ugifte fars retsstilling igennem forældremyndigheden hellere end gennem en adoptionsret og mener derfor, at det nok er mest rimeligt at afvente det udvalgsarbejde, som vi selv har ønsket sat i gang, og som vi deltager i.

Med hensyn til de samtykkeregler, som det foreliggende lovforslag på to områder ønsker ændret, deler vi justitsministerens opfattelse af, at adoptionsudvalgets kulegravning af problemerne må afventes. Jeg behøver ikke her at henstille til justitsministeren, som allerede har lovet det, igen at søge udvalgsarbejdet fremskyndet. Jeg er også sikker på uden denne henstilling, at både ministeren og udvalget har den mest levende fornemmelse af, med hvilken utålmodighed vi afventer resultatet af dette udvalgsarbejde. Denne utålmodighed skyldes først og fremmest den viden, vi i dag i så rigt mål har om, at det tjener barnets tarv bedst at kunne vokse op i et hjem, og at mange ægtepar forgæves venter på at kunne tilbyde et barn et hjem.

Lad mig nævne kvindekommisionens betænkning nr. 575 om familiens og børnenes tilpasning. Den understreger den afgørende betydning, det har, at barnet fra ganske lille får opbygget sin følelsesmæssige kontakt med omverdenen langsomt og i hvert fald gennem én person som formidler, og at denne nære kontakt navnlig er af betydning i de to første leveår. Jeg synes, de oplysninger, som sagkundskaben kommer med i denne betænkning, viser, at det foreliggende lovforslag om, at adoption kan meddeles uden forældrenes samtykke, når de i mindst 2 år har undladt at besøge barnet eller på anden måde ikke har vist rimelig interesse for dets velfærd, ikke er tilstrækkeligt til at løse de problemer, vi står med. Men vi må finde bedre løsninger i dag. Vi behøver f. eks. kun at gå til narkotika-problemet for at blive overbevist om, hvor nødvendigt det er. Al den statistik, som vi får om dette problem, har ét træk til fælles; i et helt overvejende antal tilfælde er de egentlige årsager til stofmisbruget at søge i brutte hjem og tragedier med glemte børn. Netop derfor har vi behov for at finde løsninger, som kan bidrage til en øget ansvarsfølelse, som bygger på hensynet til barnets tarv som det væsentligste, og som skaber en tilfredsstillende retstilstand ud fra forældremyndigheden, enten det drejer sig om den i øjeblikket retsløse ugifte far, eller det drejer sig om dem, der skal give afkald på forældremyndigheden, eller dem, der skal have overdraget forældremyndighed som adoptivforældre.

Mit parti er parat til at begynde et udvalgsarbejde om disse problemer på grundlag af det foreliggende lovforslag i håb om også herigennem at kunne fremskynde det sagkyndige adoptionsudvalgs arbejde.

Dagmar Andreassen: Ethvert initiativ, der bliver udvist med det formål at forbedre den gældende adoptionslov, vil blive hilset med glæde fra vores side. Den gældende lov tager mere hensyn til moderen, end den gør til barnet, og det er ikke rimeligt. Tilsyneladende har man troet, dengang man lavede loven i 1956, at bare man løste moderens problemer, så løste man også barnets problemer, men det har desværre i praksis vist sig ikke at være tilfældet altid.

Jeg er stort set enig med fru Lene Bro